

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

A methodizmus szerepe a társadalmi rend védelmében.

— Levél a szerkesztőhöz. —

«...az ő gyümölcseikről es-
méritek meg őket.» (Máté
7., 20.)

Tisztelt Szerkesztő ur!

Figyelemmel olvastam el azt a kis füzetét, melyben a methodizmust ismerteti. A többi között is külön felkeltette érdeklődésemet az a rész, amelyben **Leky-t**, a kiváló angol történetírót idézi, aki szerint bizonyított tény, hogy a XVIII. század végén a methodizmus létesülése által keletkezett angol közszellem mentette meg Nagybritanniát egy olyan forradalomtól, aminőnek az időtájt esett áldozatául Franciaország. Félreértések elkerülése végett az áldozat szót meg kell magyaráznom. A francia forradalom történelmi szükségesség volt ugyan szerintem is, mert a dolgozók előbbi emberietlen helyzete megcsufolása volt minden krisztusi elvnek. Az a véglet azonban, amibe Franciaország e révén jutott, olyan rettenetes ára volt az emberi méltóság részbeni visszaszerzésének, amit el lehetett volna kerülni, ha lett volna erre egy mentőeszköz.

Angliában megvolt ez a mentőöv: — valóban, az a krisztianista szellem, amit **Leky** helyes meglátása szerint, a methodisták hirdettek és — am iennél is fontosabb — megvalósítottak. Ebbe a mentőövbe kapaszkodott — bár akkor öntudatlanul — a forradalom zugó szelének közelében szédülő Anglia és — megmenekült. Meg, mert az még nagyobb történelmi szükségszerűség, hogy aki Jézusba kapaszkodik, — az megmenekül. Itt avval a kijelentéssel biztosítom magamat félremagyarázások ellen, hogy a názáreti Jézust nem azonosítom földi egyházintézményekkel.

A methodizmusnak ez a szép történelmi té-

nye azért ragadta meg külön érdeklődésemet, mert én, aki ma is figyelemmel kísérem a világtársadalmi erők tusakodásait, azt látom, hogy éppen a mi nemzedékünk lehet tanúja a methodizmus egy ilyen újabb történelmi akciójának és éppen ismét Angliában, a methodizmus őshazájában.

Már magában az a tény is gondolkodóba ejtheti az embert, hogy a forradalom békés, reformszközökkel való megelőzésének módszere miért éppen a methodizmus őshazájában jelentkezik ismételten? Kezd az ember azon gondolkodni, hogy nincs-e ebben valami törvényszerűség? Kell, hogy legyen, mert a Leky megállapítása óta is történt ilyen példa ugyanott. 1846-ban **Sir Robert Peel** konzervatív miniszterelnök és eladdig a nagybirtok politikai exponense egyszerre az alsóház nyílt ülésén egy nagy négyórás beszédben állást foglalt a gabonavámok eltörlése mellett, mikor belátta, hogy Angliában csak így lehet a forradalmat megelőzni.

És pillantsunk a mai Angliára. Helyesen mondotta nekem párisi püspökük, **Blake** ur, egy interjúban, hogy «Európa ma egyetlen gazdasági krízisben sanyalódik, amely alól nem mentesülhetett egyetlen állam sem.» Még Anglia sem. Ott is rettenetes a válság. A csődök, sztrájkok, bukások napirenden, a munkanélküliség leírhatatlan a yelejáró nyomorral együtt. Ez az állapot alkalmas arra, hogy érteleje a forradalom talaját. Jól látják ezt az orosz bölsévisták vezérei, akik mindent megtesznek arra nézve, hogy kihasználva ezt a helyzetet, forradalmosítsák Angliát. Valóban, Anglia a maga gazdaságilag aláaknázott állapotában egyrészt, másrészt a munkásosztályának a kontinentállal szemben fokozottabb igényeinél, fejlettebb értelmiségénél, tökéletesebb szerveztségénél, szociális jogainak világosabb tudatánál s a kollektív fellépésre való kifejtett érzékénél és hajlamosságánál fogva, — a legalkalmasabb ország e pillanatban a forradalom, még

pedig a legmesszebb kiható erejű forradalomnak megrendezésére.

Angliában a munkáspártban együtt vannak, vagyis voltak, a szociálista és a kommunista munkások. Ezt az alkalmat a kommunisták arra akarták felhasználni, hogy az egész munkásosztályt, illetőleg annak politikai szervezetét, meghódítsák a maguk céljaira, vagyis, hogy végül is a bolsevizmust valósítsák meg Angliában. Vezérük, **Wheatley**, egy kis kövér, pápaszemes ember, de szédületesen tehetséges szónok, már akkora befolyásra tett szert a tömegek felett, hogy kieszközölte, miszerint az angol munkások legutóbbi szakszervezeti kongresszusán megjelenhetett Tomsky orosz delegátus és ott órák során át beszélhetett, minden öt percben újabb viharos lelkesedést, újabb nagy ünneplést váltva ki a bolsevista célkitűzéseivel. **Mac Donald, Clynes, Thomas** és a többi miniszterviselt tekintélyes és higgadt, legtöbbször hívő keresztény munkásvezérek megdöbbenésükben szót sem emelhetek. Már akkor látszott, hogy Anglia belekerül a bolsevista örület romboló forgatagába, mert a **Baldvin** miniszterelnök vezérlete alatt álló konzervatív kormányzópart ügyefogyottan kapkodott, nem tudva, mihékezdeni, a másik polgári, liberális párttal civődött és így minden jel arra mutatott, hogy a két veszekedő között a harmadik fog diadalmasan névetni, — mikor mégis történt valami.

Snowden képviselő, volt pénzügyminiszter, vasárnapi cikket irt, amelyben bátor, messze-

hangzó szóval **kereszties hadjáratot izent a bolsevizmusnak**, rámutat egész Anglia közvéleménye előtt a diktatura készülő veszedelmére és **egységes védekezésre hívja fel az egész józan angol közvéleményt pártkülönbösg nélkül**.

Óriás ihatást keltett a cikk. Mindenki felriadt rá és azonnal az előbbi nagy történelmi emlékeket idézték mellé. A polgári pártok sajtója visszhangot adott és most az egész angol politika erre az új kérdésre tengelyeződik: — **miként lehet a józanok és tisztességesek összefogásával megmenteni a társadalmi rendet a fenyegető bolsevista diktatúrára spekuláló forradalomtól?**

És hogy milyen hatása volt ennek a szónaknak, azt legjobban illusztrálja az a tény, hogy az első megmozdulás, az észbekapás első jele éppen a munkásosztálynál mutatkozott, amely a nyomban összehívott liverpooli kongresszuson 2 millió 679.000 szavazattal 321.000 ellenében **kizárta a munkáspártból a kommunistákat**. Ezen a kongresszuson már Mac Donald is kifejtette, hogy a kommunizmus ellen az eddiginél erélyesebb eszközökkel kell fellépni, mert eljárásuk és elveik nem tűrnek meg további elnézést.

S mikor kutattam, hogy **ki is ez a Snowden**, aki ilyen hatalmas megmozdítója lehet nagy nemzetének, akkor a következőket állapítottam meg: — **Snowden methodista vallásban nevelkedett, ifjúkorában methodista tanító volt, majd methodista lelkész**. Később munkáspárti képviselővé választották és a politikába is magával vitte

Fel a szívvel!

«Mert nem alhatnak azok, ha gonoszt nem cselekednek.» Péld. 4., 16.

Egy klerikális lapban egy cikk jelent meg, melyben egy «*írónő*» keserű könnyeket sír afelett, hogy «*a methodista szekta terjed a Nyírségen*».

Ennek az «*írónőnek*» a tollába mondja «*az egyházi élet egyik legtekintélyesebb vezetője*», hogy a mi terjeszkedésünk nemzeti és szociális szempontból ártalmas. Hogy «*a methodizmus a pacifista és liberális nemzetköziséget szolgálja*. Hogy mi rezes bandával, énekszóval, leával és kaláccsal térítjük meg az embereket. Hogy a mi tanaink hirdetése egész sereg örültet, vallási tébolyodottat és tömeghisztériát eredményezett.»

A helyes és méltó választ Wallrabenstein testvérünk, a «*Magyarság*» 18-iki számában már megadta ezekre az alaptalan vádakra. De mert én is egy ilyen «*kaláccsal megterített*» methodista vagyok, szeretnék néhány szót hozzászólni:

Részeges, káromkodó, durva lelkű, minden bűnre hajlamos ember voltam. De azért jó katolikusként tartottak, mert papokkal társalogtam, velük ittam, mulattam. A katolikus legényegylet mulatságain a többiekkel együtt nem egyszer holtárszaggá ittam magamat.

Egyszer azonban egy hang azt sugta nekem: «*Ha így folytatod mindvégig, a kárhozatba jutsz.*»

Meghökkenem. Lelkifurdalást éreztem. És egy láthatatlan kéz elvezetett a methodistákhoz. Ott csakugyan kaláccsal fogadtak. A szeretet kalácsával. (Más kalácsuk nem volt.)

Most itt vagyok közel 2 év óta. Józan, munkás, becsületes életet élek. Boldog vagyok, mert megszabadultam a bűnös környezettől és az Ur kegyelméből megszabadultam egy szörnyű szenvedélytől, az iszákosságtól.

Mióta a mulatozó emberektől félrevonulva, a bűnös világtól elszakadva élek s figyelem az embereket, csak most látom igazán, milyen rettenetes lelki nyomoruságban is élnek az emberek. Ők természetesen nem tudják ezt, mert nyakig bűnben élve azt gondolják, hogy a pocsolya a legtisztább víz.

Hálát adok Istenemnek, hogy a methodista egyházat megbizta hazánkban lelkek megmentésével. Az ő munkájuk nélkül ma, bár névleg jó katolikus volnék, a valóságban azonban, sajnálatra méltó rabja volnék az iszákosságnak, nem volna Üdvözítőm, nem volna Szabadító, Megváltóm. Bármennyire is támadják az újságok és egyes felekezetek a methodista egyház munkáját, én és velem együtt sokan, kik meg-

Bánszki Márton, a nyiregyházi gyülekezet legöregebb tagja, 75 éves korában szeptember 16-án meghalt. Temetése a nyiregyházi gyülekezet tagjainak alkalmat szolgáltatott arra, hogy a gyászháznál igen nagy számban összegyülekezett rokonság, jóbarátok s kedves ismerősök, valamint szomszédok előtt, bizonyosságot tehetek a Jézus Krisztusban való hitükről s arról, hogy ha valaki be akar jutni a mennyek országába, újja kell születni. Bánszki testvérünk boldog ember volt, mióta a világtól élszakadt s tudatosan átadta magát a feltámadott Jézusnak. Boldog volt, hogy mintegy 12 évvel ezelőtt ujjászülett s azóta az Élet kenyerét etté s az Örökélet vizét itta. Kilenc gyermeke közül, 6 van életben s gyászolta a jó apát, aki igyekezett háznépének megmutatni azt, hogy a lélekkel is kell törődni, nemcsak a testtel, az odafelvalók után is kell törekedni, nemcsak a földiekkel.

Koporsóján nem volt egy koszoru sem. A halott kívánsága volt. Mert azt mondta, a legszebb koszoru az lesz, ha 6 gyermeke s 10 unokája, szeretett felesége, s fogadott lánya veszik körül a koporsót. S ebben igaza volt. Az őszinte könnyhullatás sokkal jobban mutatta a benső, mély gyászt és fájdalmat, mint a művirágos, sokszor hamis feliratu szalagos koszoru. A hívő ember koporsójának legszebb díszé, tényleg a sok gyermek.

Testvérünk pár hét óta betegeskedett. Többször látogattuk. Énekarunk is megörvendezette pár énekkel. Az Igével is szolgáltunk neki; imádkoztunk vele többször; előkészítettük a halál utáni jobb életre. Így fáradt, öreg testvérünk Simeonnal elmondhatta: Elbocsátod immáron Uram a te szolgálodat, mert látták az én szemeim a te Üdvözítődöt! Most már odaát örvend, a megváltottak seregében! A viszontlátásra!

Viktor Róbert és Nagy Zsófia menyegzője október 10-én, szombat délután 4 órakor volt a nyiregyházi kápolnában. A menyasszony barátnői virágdíszbe borították a kápolnát, az énekar alkalmi énekkel fogadta a belépő boldog párt. A József könyvének 24., 15. v. alapján intézett a helybeli prédikátor beszédet s fejtegette a leendő prédikátor és feleségének gyönyörű hivatását. Abban a fontos szolgálatban, melyre férj és feleség elhivatott, csak az Ur segítheti őket. Az ő segítsége közel van, ha kéri. A menyasszony és vőlegény szülei, testvérei s a gyülekezet tagjai örömkönnyek közt kívántak az ifju párnak tartós boldogságot. A barátnők nevében Uljas M. köszöntötte a menyasszonyt.

Viktor Róbert prédikátor és neje Nagy Zsófia most Miskolcra, onnan valószínűleg még ez

évben Amerikába, Dél-Északba mennek az ottani magyar munkába. Isten áldja meg őket!

Márkus József és István Pónka menyegzői ünnepélyé október 11-én vasárnap délelőtt tartott még a zsufolási megíelt nyiregyházi kápolnában. Vasárnap lévén, a közeli tanítókrol ugyszólván a gyülekezet minden tagja bejött, hogy ezen a szép ünnepélyen résztvegyen s örvendezzen az örülökkel. Wallrabenstein J. testvér **Luk. 1., 6.** alapján szólt az ifju párhoz, kik már kora ifjuságukban megtértek s több év óta voltak jegyesek. A prédikátor háza legyen imádság, Isten Igéje olvasásának háza, hol a szegények és gazdagok, hívők és hitetlenek szepet és jót láthatnak s az Ur Jézushoz vezetettek. E munkában hűséges segítőtlárs a feleség. A vőlegény öccse egy verses köszöntőben szólt az ifju párhoz, Bánszki M. és Uljas M. pedig az ifjuság nevében üdvözölték a Györkönybe (Tolna m.) távozó prédikátorpárt. Isten áldása kísérje munkájukban!

A **«Békehírnök»böl: «Amerikai pénzen halászó baptistákról»** gyakran írnak olyan lapok és olyan emberek, amelyek és akik holland, angol, vagy amerikai pénz nélkül nem szerezheték volna meg azt a nyilvánosságot, amellyel most rendelkeznek. Nem szégyen, hanem a Krisztusban való testvériség dicsősége, hogy amerikai hittestvéreink gondolnak a náluk szegényebb körülmények között élő országok missziójára. Mi nem hánytorgattuk fel, hogy a magyarországi református egyház és egyes intézményei holland forintokat, angol fontokat és amerikai dollárokat használtak fel életfenntartási célokra, lapok alapítására, könyvek kiadására. Ántas érvek azok, amelyek ezen a téren mozognak. Ami a halászt illeti, mi valóban «nemhalászok» vagyunk. Hirdetjük az evangéliumot minden teremtésnek s örülünk azon, hogy Krisztus nélkül élő emberek büntudatra ébrednek, megtérnek és követni akarják a Megváltót. Hogy csecsemőkorukban reformátusnak, katolikusnak vagy zsidónak könyvelték el őket, arról ők igazán nem tehetnek. «Szükség néktek ujonnan születetek.»

Amint baptista testvéreinket szokták támadni, így minket is támadtak s a külföldi segítséget vetik folyton a szemünkre. Pedig a történeti egyházak sok jelese, hónapokon át járta Amerikát s az egyéb külföldöt, dollárokat s forintokat gyűjtve, a hazai történeti egyházak támogatása és fenntartása céljából. Aztán a külföldi baptisták és methodisták által adományozott segélypénzeket a hazai protestánsok a hazai baptistákkal s methodistákkal szintén osztokodtak s osztokodnak mindannyiszor, ahányszor csak jön ilyenféle támogatás. Kár ezt a szabad egyházaknak szemére hányni, mikor a történeti egyházak is két kézzel nyulnak külföldről jövő dollárok és forintok után.

A magyarországi methodisták az Úr igéjével köszöntötték MacDonaldot mikor magyar földre lépett.

A hírlapok révén bizonyára értesültek testvéreink is arról, hogy Ramsay MacDonald, Anglia volt miniszterelnöke és a Labour-Party vezére pár napot Budapesten töltött. Nemrégiben ugyanis bejárta az európai sajtót az a hír, hogy a volt premier kontinentális körutra indul barátjának, lord Arnoldnak társaságában és mikor erről tudomást szereztek budapesti barátai, meghívták fővárosunkba is, amit eredetileg nem volt tervébe. Mr. MacDonald elfogadta a meghívást, de kikötötte, hogy csak magánjellegű látogatásról lehet szó s ezért ragaszkodik a teljes inkognitóhoz annyira, hogy érkezését is a legnagyobb titokban kívánja tartani.

A szegény halász fiából lett angol miniszterelnök személyéhez azonban annyi politikai és egyéni romantika fűződik a társadalom minden rétegéből, hogy már a meghívás elfogadásának híre is óriási izgalmat keltett a fővárosi lakosságban, mely ettől fogva nem győzte eléggé ostromolni azokat a helyeket, amelyek informálva voltak MacDonald érkezésének időpontjáról. Az illeklések azonban a legmélyebb titkolódzásba burkolódtak, bár a hírlapok minden elképzelhető trükköt kieszeltek, hogy nyilatkozásra bírják őket. Fokozta az érdeklődést az a körülmény is, hogy a többi európai városokban sehol se sikerült a közepébe férközni MacDonaldnak és még kevésbé megszólalásra bírni.

MacDonald személye minket is érdekel s az 1924. évi áprilisi számunkban mi is megemlékeztünk róla abból az alkalomból, hogy akkoriban lett miniszterelnök. Mr. MacDonald ugyanis hívő keresztvén és nagy politikai elfoglaltsága között is szokott időt szakítani magának arra, hogy bibliamagyarozattal erősítse honfitársai lelkét. *Kabinetjébe is három methodista minisztert vett be: Snowden, Henderson és Thomas testvéreinket.*

Ezért, midőn híre terjedt, hogy megérkezik, budapesti testvéreink elhatározták, hogy az Úr igéjével fogják köszönteni, mikor magyar földre lép. Bármily titokban is tartották a kiváló államférfiu érkezésének idejét, munkatársunk mégis alkalmat nyert arra, hogy jelen legyen a fogadásán és abban a percben, amelyben MacDonald a vonatlépcsőről lépett a magyar földre, átnyújtotta neki a methodisták kedves meglepetését, egy bőrkötésű miniatűr bibliát, amelybe mellétként beragasztottuk a következő angol szövegű levelet:

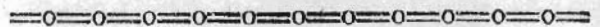
Mr. Honorable Ramsay MacDonald, — az Úr igéjével köszöntjük, midőn magyar földre lép. — A magyarországi methodisták.

A híres angol politikust nemcsak meglepte a váratlan ajándék, hanem szívből örült is annak. Ezt onnan tudjuk, hogy mindenkinek, akivel Budapesten érintkezett, örömmel mutogatta ezt a valóban értékes «budapesti emlék»-et, úgy, hogy másnap már munkatársunk alig győzött felegetni élőszóban és telefonon a rázúduló érdeklődésekre, melyek a szokatlan üdvözlés részleteire vonatkoztak. Sokan aziránt érdeklődtek, hogy mi az a methodizmus és hogy van-e ilyen egyház is, mások meg aziránt, hogy hol lehet olyan bibliát kapni és hogy mi volt a jelentősége az üdvözlés ilyen módjának?

Természetesen a hírlapok is megírták az esetet, aminek azért örvendünk, mert evvel is az Úr igéjére tereltük az elveszett lelkek figyelmét és ha ezek közül csak egyet sikerült a keskeny ösvényre téríteni, evvel is növeltük az Úr országának dicsőségét.

«Mi a methodizmus?» Ez a címe annak a tegujabb kis füzetnek, amit szerkesztőnk abból a célból írt, hogy úgy methodista testvéreinknek, mint pedig a munkánk iránt érdeklődőknek kezébe adjon egy oly felvilágosító iratkát, amely röviden mindent felölel, ami a methodizmus múltjáról, szervezetéről, lényegéről s céljáról érdeklődésre tarthat számot. A nyiregyházi methodista kápolnával s a methodista egyház alapítójának, Wesley János képével diszitett csinos külsejű, jó papírra nyomtatott füzetnek ára csak 3000 K. Kapható: Ker. Könyvesház, Budapest, Felsőerdősor 5.

A bölcs fiu enged az ő atyja intésének.

*

Aki vakmerőképen felnyitja száját, romlása leszen annak.

*

Aki utálja az Igét, megrontatik.

*

Aki féli a parancsolatot, az megajándékoztatik békességgel.

*

A bűnösöket követi a gonosz, az igazakat pedig körülveszi a jó.

*

Aki kiméli az ő vesszejét, gyűlöli az ő fiját.

*

Az Úr nem hagyja éhezni az igaznak lelkét; az istentelenekek gazdagságát pedig elveszti.

*

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Rabszolgák. Az amerikai methodisták nagy küzdelmet vívtak a rabszolgaság eltörlése érdekében. Ez örök érdemük. Mi úgy gondoltuk, hogy napjainkban nincsenek már rabszolgák. Csalódtunk. A Népszövetséghez egy bizottság arról tesz jelentést, hogy a portugálok nagy gyarmatán, Angolában rendszeres rabszolgatartás folyik; még pedig az állam szállítja a fekete rabszolgákat az európai ültetvényeseknek. Nem is kell értük fizetni, csak étellel ellátni. Férfiakat, nőket, leányokat, mint az állatokat hajtják, ostorozzák s ha éhségtől, fáradságtól kidől valaki, nem engedik eltemetni, mert azt mondják: Kár az ilyen férgekért az időt pazarolni.

Jaj néked felér ember, aki így bánsz fekete testvéreddel! Van ám valaki, aki mindezt számoltartja! Ahogyan most te bánsz a feketékkel, úgy fognak egykor veled is bánni!

Az evangélium vértanúi Ausztriában. A haushammerfeldi vértörvényszék emlékére most ünnepelték az osztrák evangélikusok. Háromszáz évvel ezelőtt az akkor uralkodó II. Ferdinánd kiadta azt a parancsolatot, hogy az átkozott eretnokség kipusztítandó. Erre az összes ausztriai evangélikus lelkészeket 8 nap alatt kiűzték az országból. De mert a nép még mindég ragaszkodott az evangéliumhoz, a felsőausztriai kormányzó, gróf Herberstorff Ádám, rettenetes példát statuált. A Frankenburg környéki evangélikus parasztságukat egy nap az ottani nagy hársfához rendelte. Megjelent 6000 ember. Ezeket katonasággal körülvette, 36 jómódu gazdát kiválasztott és megparancsolta, hogy ketten és ketten kockát vessenek, aki vesztett, azt nyomban ott a hársfára felakasztatta. Ezen a helyen most kőből hatalmas emléket állítottak, amely eme gazdák vértanúságát hirdeti.

A zsidóság képviselői összegyűlekeztek az egész világból Bécsben, az ugynevezett cionista kongresszusra. A kongresszus megnyitása előtt véres tüntetések voltak a zsidóellenes pártok részéről, de ezeket sikerült lecsendesíteni, úgy, hogy mégis meg lehetett tartani a kongresszust. A kongresszus legfőbb tárgya a lapok tudósítása szerint a palesztinai zsidó telepítések ügye volt. Támadták az angol kormányt, mert az arabokat állítólag előnyben részesíti, míg a zsidó telepeseknek drága áron kell megvásárolni a földet. De támadták a gazdag zsidó vállalkozókat is, akik szegényebb honfi- és hittársaikat kifosztják. Követelik a telepítések nagyobb arányú végrehajtását, hogy évente legalább 40.000 zsidó vándorolhasson be Palesztinába, stb. — Kettős

tanulást vonhatunk le ebből, a mozgalomból. Az egyik az, hogy a választott nép tömörülése, visszatérése az ősi földre az utolsó idők közelségét mutatja. A másik tanulság pedig az, hogy addig, míg a zsidó nép emberi erőből, tehetségéből akar államot építeni, ez nem fog sikerülni, mert már vannak sikkasztások, kifosztások, stb. Ez csak akkor fog sikerülni, ha a megváltó Jézust elfogadják és az Ő tanításai, eszméi szerint rendezik be országukat. Akkor a zsidó nép megújul, virágozni fog és el fog jönni az az idő, mikor a föld minden népe megbecsüli azt a fajt, melyből a Megváltó is született test szerint.

Beszámoló az osztrák missziói konferenciáról.

A nyiregyházi konferencia után egy hétre, szeptember 30-tól október 4-ig **Wienben** volt az osztrák konferencia, az ottani cseh gyülekezet termében. Ott is dr. Blake püspök elnökölt. A gyűlés végén püspökünk megjegyezte, hogy még nem elnökölt olyan konferencián, amelyen oly kevés nehézség merült fel, mint ezen. Mindenben teljes egyetértés uralkodott s az összes ügyek jól voltak előkészítve.

Mint mindenütt, úgy a katolikus Ausztriában is sokféle nehézséggel kell munkánkban megküzdeni. Ezt fokozta az a körülmény is, hogy az amerikai segély redukáltatott. **Bargmann** szuperintendens azt mondta, hogy egy olyan egyház, amely az általános szegénység között nagy pénzekkel rendelkezik, az embereknek imponálhat, de sokkal nagyobb dolog az, ha szegénységünkben Istennek erejét tapasztalhatjuk.

A delegátusok beszédei közül legérdekesebb volt a cseh delegátus dr. Dobes beszámolója. Prágából jött s elbeszélte, hogy a déli methodista egyház 5 év óta dolgozik Cseh-Szlovákiában. Sátorot állítottak fel, mint azt Svájcban s Németországban teszik, s hirdették az evangéliumot a nagy tömegeknek. A kommunisták közbekezdéseikkel igyekeztek a prédikációt megzavarni s köveket dobtak a sátorba, de mégsem akadályozhatták meg, hogy 150 lélek át ne adja magát az Urnak. Ma a methodisták Cseh-Szlovákiában 10 sátorral misszionálnak. A jövő évben azt tervezik, hogy mind a 10 sátor Prágába viszik s ott 10 helyen egyszerre egy időben evangelizálnak. Aki ott a methodista egyházhoz csatlakozik, az előbb kilép volt egyházából. Pilsen városában 900 ember csatlakozott tavaly a methodista egyházhoz. Eddig Cseh-Szlovákiában a methodisták száma **10.000**. Ezek közül 3000 a rendes tagok száma.

Virágozzék Isten országának ügye minden országban. Mi pedig mélyüljünk hitünkben, legyünk hűségesek a mi munkánkban s imádkozzuk:

Jöjjön el a te országod!

Kreutzer K.

„Nincs Isten.“

(Beszélgetés.)

«Bocsánat, Ön épp az elébb mondta, mikor az az ur kiszállt, «Isten velem». Mit értett ez alatt?»

«Hogy mit értettem? Evvel Isten kegyelmébe akartam ajánlani.»

«Isten kegyelmébe? Hiszen Isten nincs.»

«Nincs Isten? Honnét tudja ezt?»

«No, hiszen ezt a tudomány már régen bebizonyította!»

«Bocsánat, ily dolgokban a tudomány nem tud itélni.»

«Hogyan? Ön kétségbe vonja a tudományt?»

«Legkevésbé sem. Ha a tudomány vizsgálja az emberi testet és keres és talál gyógyszereket a betegségek ellen, annak gyógyítására, semmi kifogásom ellene. Vagy ha a föld rétegeit, a föld népeit, az emberek nyelvét, az állatokat, növényeket, a föld erőit kutatja, nem kifogásolom. Sőt értékelem szolgálatát. De ha be merészel nyulni Isten világába, a hit világába, ez ellen tiltakozom. E dolgok felett nem tud itélni.»

«Miért ne? Ha a tudomány például ama filozófiai kérdéssel foglalkozik: honnan és miért van a világ, miért ne foglalkozhatna Istennel, kérdezzék: van-e Isten? Világos azonban, hogy e kérdés feltétele Isten tagadása.»

«Én más nézetem vagyok. Ha Istenről bizonyosságot akarunk, akkor a helyes eszközt kell használnunk. Ha deszkát akarok gyalulni, a zseb-késem mítszem használ. Gyalura van szükségem. Ha ruhát akarok varrni, nem segít fogó és kalapács, tű és cérna kell ehhez, meg öllő. Éppen így hiábavaló, ha Istent tudománnyal és észszel akarjuk kifürkészni, Ehhez a hit eszközére van szükség.»

«Hit? Én nem tudok hinni.»

«Ó, dehogyan nem! Ön hisz! Ön mindenfélét hisz. Elhiszi, hogyha szobájában az ajtó melletti fekete gombot jobbra fordítja, világosság lesz a szobában. Nem tudja megmagyarázni, de egyszerűen elhiszi, hogy így van.»

«Na persze, hisz ezt szemeimmel látom.»

«Helyes! Épp így látom szemeimmel Isten kormányzását és befolyását. Látom az egyesek és népek életében.»

«Ön látja Istent? Akkor ugyan jó szeme kell, hogy legyen, ezt mondhatom! Én semmit nem látok belőle! És éppen ezért nem is hiszek benne.»

«Amit ön mond, nem új. Ez a bibliában is áll!»

«Hogyan, a bibliában áll, hogy nincs Isten? Azt gondoltam, a biblia azt állítja, hogy Isten van?»

«Igenis, egész határozottan áll a bibliában: «Nincs Isten.» Meg is tudom önnek mutatni. Itt van nálam zsebbibliám.»

«Ez igazán érdekelne.»

«Kérem, itt áll, ime olvassa. Zsolt. 14., 1.»

«Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Így gondolja! A biblia nem magától mondja, hogy nincs Isten, hanem a balgákról!»

«Igen, azt mondja. A biblia szerint, aki azt mondja: nincs Isten — balgatag.»

«Nem valami megfélemlítő.»

«De fedi a valóságot.»

«Engedje meg, ön sérteget!»

«Sértegetek? Mert bibliai igazságot állapítok meg? Azelőtt a balgák, amint itt irva van, csak szívükben mondták: nincs Isten, ma azonban az ily gondolatokat szóval is kimondják, igen, beírják a könyvekbe, egész előadásokat tartanak felette. E tekintetben az emberek merészebbek lettek, mint annak előtte.»

«De balgák —?!»

«Na igen! Nem lenne-e balgaság azt mondani: a nap nem létezik?»

«De azt látjuk! és örülünk sugarainak.»

«Helyes, de épp úgy örülünk Isten szeretete sugarainak. Látjuk Isten kormányzását a természetben. Látjuk a saját életünkben. Ha viselkedésünk multunkba, mindenfelé látjuk Istenünk lábnyomát.»

«Hadd nézzem, mi van tovább a Zsoltárban. Szeretném tudni, mit mond tovább.»

«Kérem, itt a bibliám.»

«Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak, utálatosságot cselekedtek; nincs, aki jót cselekedjék.»

«Na ez igazán erős! Megromlottak, utálatosságot cselekedtek, nincs, aki jót cselekedjék, ez mégis sok!»

«Nemhallotta, hogy az Istentagadóknak három fajtája van?»

«Nem, melyik e három?»

«Az első azok, akik saját tudományos kutatásuk után arra a meggyőződésre jutottak, hogy nincs Isten. Ezeknek száma csekély. Én nem hiszem, hogy ön ezekhez tartozzék?»

«Saját kutatás? Nem, ezt igazán nem mondhatom.»

«A második fajta, akik csak mások után mondják. Nincs saját ítéletük, de utána mondják amit mások mondtak. Nem tudom, ön is ezekhez akar-e tartozni?»

«Oh nem, ezt szépen megköszönném. De mi van aharmadikkal?»

«A harmadik osztályba tartoznak azok, akik meg-

től. Ezért mondják, nincs Isten, mert szeretnék, ha nem volna. Ezekről mondja Isten igéje: megromlottak, utálatosságot cselekedtek, nincs, aki jót cselekedjék. Másféle nincs.»

«De ez mégis erős! Ilyen gorombaságokat kikérek magamnak!»

«Gorombaságok? Kérem szépen? Hogyan? Gondolja meg, hogy a legtöbb Istentagadó nem így hal meg.»

«Mit jelentsen ez?»

«Na, a halállal szemben a legtöbben mást gondoltak. A gyonyolódó Heine Henrik (német író) a halála előtt egészen átalakult, a kereszthez mászott és a gyonyolódó francia Voltér ugyan-csak.»

«Erről még mitsem hallottam.»

«Igen, ezek tények! És még vannak más tények is. Egy kopenhágai tanár, Hörnemann, egy könyvet adott ki, amelyben leírja a halálos ágyagnál szerzett tapasztalatait. Ebben leírja, hogy a legtöbb istentagadó nem maradt istentagadó haláláig. Ebből azt lehet következtetni, hogy a bibliának igaza van. Mondják, hogy nincs Isten, mert kívánnák, hogy ne volna. De ha a halál közeledik, félnek tőle. Azt gondolják, ha mégis van Isten, régen rossz nekik.»

«Na, ezt meg is lehet érteni.»

«Éppen nem lehet megérteni, Mert ha annyira bizonyos vagyok, hogy nincs Isten, akkor nem ijedek meg egy egyszerű gondolattól. De akkor nem is küzdök ellene, mint azt az istentagadók teszik. Nincs célja küzdeni valami nemlétező ellen! Az az elkeseredett küzdelem, amivel az istentagadók Isten ellen küzdenek, bizonyíték arra, hogy alapjában mégis hisznek Istenben.»

«Ez az érvelés igazán nem illik ide.»

«Dehogy nem! Ha nincs Isten, miért e küzdelem? Semmi értelme nem lenne, ha csak az a vágy nem töltené el: bár lenne valóságga, hogy ne volna Isten. Ez a vágy pedig azért van, mert van okuk Istentől félni.»

«Azt gondolja, nekem is van okom Istentől félni?»

«Mindenesetre, épp úgy önnék, mint minden érzéki embernek. Mi mind bűnösök vagyunk természet szerint és egyszer meg kell' jelennünk Isten előtt ítélre. Itt pedig az emberek cselekedeteik szerint lesznek megítélve.»

«Es ezt ön oly nyugodtan mondja?»

«Igen, nekem van bűnbocsánatom. Én Jézushoz jöttem és beismertem neki bűneimet és Ő megbocsátotta nekem. Így most már nem félek Istentől. Tudom, hogy Isten ki van engesztelve. Jézus Krisztus az én Üdvözítőm által.»

«Lehetséges-e ez?»

«Igen, lehetséges. Az Istentől való félelem megszűnik, ha az ember bizonyossá lesz bűnei bocsánatáról. Ekkor megszűnik a kívánság is, bár ne lenne Isten. Ekkor örül az ember, hogy

van Isten, egy könyörülő Isten, atya az Ur Jézus Krisztusban.»

«Ilyesmit még nem hallottam.»

«Lehet! De olvassa csak a bibliát, majd más gondolatai lesznek! Ott találkozik Istennel. Így érezni fogja Lelkének fuvallatát. És akkor megtanulja másként, mint ma mondani: «A balgák azt mondják szívükben: Nincs Isten.» De akkor ön nem tartozik közéjük.»

M. E.

Hivő vasutasok.

Ilyen is van már, hála az Urnak. A nyíregyházi konferencián több hívő vasutas testvérünk vett részt s az ő bizonyágtételük megörvendeztette az összes jelenlevők szívét. Mi imádkozunk s dolgozunk, hogy még több hívő vasutank legyen s az ő révükön is sikerüljön az evangéliomot a nagytömegek közé juttatni. Egy egyetemi tanár szájából hallottam nemrég, mikor azt mondta, hogy az nem közömbös dolog, hogy a mozdonyvezető kommunista ember-e vagy pedig nem? Így nem közömbös dolog rám, mint egyénre s családomra, az utazóközönségre s az államra, hogy vallási szempontból milyen a mozdonyvezető, a fűtő, a kalauz, az ellenőr, a pályafelügyelő, a vasúti őr s a vasúti tisztviselőszemélyzet egészen a legmagasabb pólcig. Nem közömbös előttem, hogy az a vasutas hívő-e, vagy pedig hitetlen. Másképp teljesíti szolgálatát a hívő s másképp a hitetlen. A hívő nemcsak felettesének s alatta valóinak a lekötelezettje a paragrafusnál fogva, hanem azonfelül lelkiismereténél fogva az élő Istennek is. S én inkább bízom magamat arra, akit a lelkiismerete köt, mind arra, akit csak a szabályzat paragrafusa irányít.

Gyülekezetünk tagjait s kedves olvasóinkat talán érdekli, ha elmondom alábbi sorokban, hogy Németországban már igen sok hívő vasutas van. Sőt ezek a hívő vasutasok megalakították: «A hívő vasutasok szövetségét.» Ehhez a szövetséghez Németország összes hívő vasutasai csatlakoztak, eltekintve attól, hogy ki-ki milyen nevű hívő gyülekezetnek a tagja.

Ezelőtt 25 évvel 3 hívő vasutas egy konferencián a Lélektől azt az indítást nyerte, hogy saját hivatásbeli kollégáikkal közöljék hitbeli tapasztalataikat s kezdjenek erőteljes evangelizáló munkát a vasutasok közt, kikkel nem igen törődött senki. Istenbe vetett bizodalommal megkezdtek — s ma, 25 év mulva, a 3 hívő vasutas által megkezdett munka 1820 hívő vasutast tud felmutatni. Ime, mit tesz a hűséges, odaadó munka.

Az idén ünnepelte ez a szövetség 25. éves fennállását **Marburgban**. Mikor legelső konferenciáját tartotta a szövetség, 25 résztvevő jelent meg — az idén éppen 1000 hívő vasutas vett

Környezetünkre nagy befolyást gyakorolhatunk. Ha életünk mellett szól, hogy mi bennünk Krisztus él, akkor környezetünkre való befolyásunk óriási lesz! Te kinek szolgálsz? Az Urnak, vagy még a világnak? Van-e már lelki békeséged?

János Ismered Jézust? A vonaton egy öreg ur mellett fiatal diák ült. A diák elbeszélte az öregnek mindazt, amit az egyetemen tanultak. Kérdezgette az öreget, hogy ezt vagy azt a szerzőt ismeri-e? «Nem ismerem» válaszolta az öreg. Sok ilyen kérdésre azt válaszolta: «Nem ismerem.» Erre a fiatal mintegy lesajnálva az öreget, azt kérdezte tőle: «Kit ismer tulajdonképpen?» Az öreg azt felelte: «Ifju barátom, ismerek valakit, Jézus Krisztust. Őt ismerni annyit jelent, örökéletet birni.» Őn is ismeri ezt a Jézust! Erre a kérdésre a fiatal ember szemlesütve hallgatott. Ha téged kérdezne valaki, ismered-e Jézust, mit felelnél?

Nikola Dicsértessék a Jézus Krisztus. Egy gazdag parasztembernek nyelvrákja volt. Meg kellett operálni. A sebész tanár azt mondta neki, hogy operáció után már nem fog semmit sem beszélni, ha még van valami kívánsága, vagy mondanivalója, akkor azt most mondja meg. A sebész tanár körül még sok orvostanhallgató volt, akiknek a tanár megmagyarázta a betegségeket. Ezek most mind arra voltak kíváncsiak, mit fog a beteg válaszolni. Ez pedig meghajolt a hallgatóság és a tanár előtt s jó hangosan mondotta: «Dicsértessék a Jézus Krisztus!»

János Aki igazán hívő, azt a «vörösek» is szeretik. Wrede Mathildről van szó, ki egy finn kormányzó-
nak a leánya. A háború előtt az oroszországi börtönök látogatta s ott igen sokat foglalkozott a fegyencek lelki ügyével. Mikor forradalom volt a finnországi polgárháborúban, Wrede Mathild egy nap Helsingsfors városának egyik szűk utcájában ment. A vörösrég előtt kellett elhaladnia. Az őrség egyik katonája magához hívta Wrede Mathildot s azt mondta neki könnyek között: «Tudod, hogy 21 évvel ezelőtt, mikor még börtönben synylódtam, mit mondtál nekem az Istenről? Még nem fejejtetem el!» Egy másik fiatal vörös katona meg azt mondta neki: «Mi vörösek szeretünk s bizunk benned, bár keresztyén vagy!» Majd mikor Wrede M. azt válaszolta: «Hogyan szerethettek engem, holott ti kommunisták, én pedig hívő keresztyén vagyok?» A fiatal katona azt mondta: «Mert a te életed s cselekedeteid azt mutatják, hogy te igazán a szegényeknek és szenvedőknek barátja s jóltevője vagy!» Egy este pedig még egy harmadik vörös katona is eljött hozzá, aki 35 évig a börtönben ült s hálából 3 liter tejet hozott neki. Ime, ilyen szeretetre van szüksége a világnak — ez legyőzi a világot! A te életed s szereteted milyen?

Egy német tudós Mózesből származó feliratot fejtett meg, mely igazolja a bib-

liát. Szenzációs felfedezésről ad hírt Grimm dr., a hírneves német egyiptológus. Zártkörű tudós társaságban előadást tartott arról, hogy sikerült megfejtenie annak az ósrégi felirásnak tartalmát és értelmét, amelyet a Sinai-hegyen egy templomban talált kőcsockáról fényképeztek le. Ez a felírás bizonyítja Mózes létezésének történelmi igazságát. A kőtáblát 1905-ben más kőtáblákkal együtt Flinders Petrie angol tudós a Sinai-hegyének Serabit el Chadem nevű fensikjében egy ősegyiptomi templomban találta, amely Krisztus születése előtt 1700-ban már fennállott. A kőtábla feliratait lefényképezték és Európába hozták, magukat a kőtáblákat a szétmállástól féltették, tehát óvatosan megőrizték. 1916-ban Allan Gardiner, a világ leghíresebb egyiptológusa megtalálta ehhez a fölíráshoz a mássalhangzók titkának megfejtését, majd ezen a nyomon Sethe és dr. Eisler tanárok, végül Grimm tanár tovább kutattak, míg most a felírás legnagyobb része meg van fejtve. Grimm tanár megállapította, hogy a kőtábla felírása megegyezik a héber bibliával és három olyan sort talált, amelyek kibetűzésekor megállott a szöveg. Ebben a három sorban a szövegírója a templom főpapjának, Hjatscheposutnak megköszöni, hogy a Nilusból kihúzták és magas papi méltóságra emelték s saját nevét Mózesként jelöli meg.

W. J.

November.

1. Ján. 4. 48—54. El. 6. 10—17. **2.** Zsolt. 135. Es. 55. **3.** Jan. 7. 1—13. Es. 57. 1—21. **4.** Ján. 7. 14—24. Es. 58. **5.** Ján. 7. 25—30. Es. 59. 1—21. **6.** Ján. 7. 37—53. Es. 60. **7.** Ján. 8. 1—11. Példab. 24. 14—20. **8.** Mát. 18. 21—35. Fil. 1. 3—11. **9.** 138. Zsolt. Es. 61. **10.** Ján. 8. 12—20. Es. 62. **11.** Ján. 8. 21—32. Es. 63. 7—19. **12.** Jan. 8. 33—45. Es. 64. 1—11. **13.** Ján. 8. 46—59. Es. 65. 1—16. **14.** Ján. 9. 1—12. Zsolt. 85. 9—14. **15.** Mát. 22. 15—22. Fil. 3. 17—21. **16.** 139. Zsolt. Es. 65. 17—25. **17.** Ján. 9. 13—25. Es. 66. 1—13. **18.** Ján. 9. 26—41. Jer. 1. 1—8. **19.** Ján. 10. 1—11. Jel. 1. 9—20. **20.** Ján. 10. 12—21. Jel. 2. 1—7. **21.** Ján. 10. 22—42. 39. Zsolt. 5—14. **22.** Mát. 9. 18—26. Kol. 1. 9—14. **23.** 143. Zsolt. Jel. 2. 1—11. **24.** Ján. 11. 1—10. Jel. 2. 12—17. **25.** Ján. 11. 17—31. Jel. 2. 18—29. **26.** Ján. 11. 32—45. Jel. 3. 1—6. **27.** Ján. 11. 46—57. Jel. 3. 7—13. **28.** Ján. 12. 1—19. Jer. 31. 31—34. **29.** Mát. 21. 1—9. Róm. 13. 11—14. **30.** 145. Zsolt. Jel. 3. 14—22